

dělná vpadlina, lemující tento hlavní portál, svědčí o tom, že tvrz bývala obklopena příkopem a přístupná pouze po padacím mostě. Nejmladší je další kolmé křídlo (vpravo od průjezdu), vzniklé asi až v renesanci, i když ani u něho nemůžeme vyloučit pozdně gotický původ. Renesanční úprava proběhla za Pouzarů z Michnic ve druhé polovině 16. století a mimo jiné při ní byly fasády pokryty sgrafitovým kvádrováním. Svědectvím o náročné výtvarné výzdobě interiérů renesančního sídla jsou nástěnné malby z doby kolem roku 1600, odkryté při rekonstrukčních pracích v roce 2006.

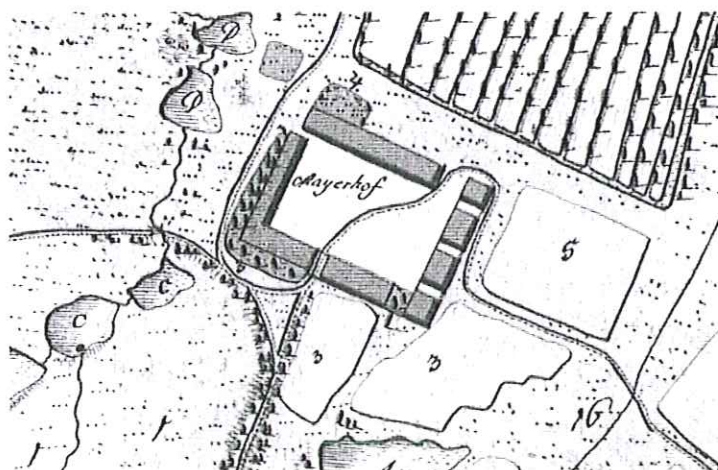
Lit: Anonym 1934b; Beneš-Beránek 1974, č. 1602, 1920, 1962, 1963, 1998 a 2003; Beneš-Beránek 1975, č. 3151; Bílek 1882, s. 411; Braníš 1900b, s. 111; Kolda 1986, s. 150; Kolektiv 1938, s. 61–62; Kolektiv 1986, s. 144; Kopiczková 1977, s. 130 a 313–314; Kovář 2006c, s. 495; Kovář 2008a; Kovář 2008f, s. 103; Kovář 2008–2009b, s. 290; Kovář 2009a; Kovář-Koblasa 1998, s. 66–67; Profous 1951, s. 270; Rezek 1887, s. 308–309; Sedláček 1884, s. 282; Sedláček 2001, s. 248–249; Schmidl 1900, s. 60; Úlovec 2005, s. 115–121.

Ortvínovice

Raně novověké sídlo v zaniklém dvoře; 4 km J od Lišova

Dvůr Ortvínovice, kdysi zvaný Urtinovice, náležel v 16. století nobilitované rodině Ekhartů z Urtinovic. V sedmdesátých a osmdesátých letech tady trvaleji pobýval Jakub Ekhart, píšící se s predikátem „z Urtinovic na Urtinovicích“ (např. 1583–1586 a ještě v tituláři z roku 1589). Jako skromné sídlo mu sloužila obytná část hospodářského dvora.

Od roku 1633 byl dvůr součástí třeboňského panství. Celková přestavba dvorských budov proběhla v devadesátých letech 17. století, načež byl dvůr znovu přestavěn a rozšířen po požáru v letech 1724–1728 podle plánů Antonia Erharta Martinelliho. Tyto barokní úpravy s největší pravděpodobností zcela zlikvidovaly pozůstatky případného renesančního sídla. Schwarzenbergům byl ortvínovický dvůr zabaven při první pozemkové reformě v roce 1923 a prodán jako zbytkový statek bankovnímu řediteli Františku Bělohávkovi z Prahy. K úplné demolic

Ortvínovice – dvůr na katastrální mapě z roku 1785.

starých budov dvora došlo ve druhé polovině 20. století, kdy na jejím místě vyrostly účelové objekty zemědělského družstva.

Lit: Böhnel 1937; Kovář 2010i.

Ortvínovice – zaniklý panský dvůr: pohlednice, kolem 1930 (Státní okresní archiv České Budějovice).

Ostrolovský Újezd

Zbytky středověkého hrádku na zalesněném ostrohu nad krou Stropnicí a renesančně-barokní zámek ve vsi; 13 km od Českých Budějovic

V Ostrolovském Újezdě (původně jen Újezdě) vznikla postupně sídla – středověké a renesanční – mezi nimiž však nebyla přímá funkční návaznost. Starší sídlo zanechalo stopy zejména v podobě mohutné zemní fortifikace, mladší je dochováno přímo uprostřed obce.

Hrádek. Někdy v průběhu 14. století tady bylo postaveno menší opevněné sídlo charakteru hrádku, na němž sídlil šlechtický rod užívající predikátu z Újezda nebo z Újezdce. Podle Augusta Sedláčka odtud později z Újezda. Vzhledem k častému výskytu tohoto místního jména nelze vždy spolehlivě přiřadit jednotlivé písemné zmínky ke zdejší lokalitě. Snad byla oním Újezdem, ve kterém měl nějaký meštek Matěj z Holkové a 1. srpna 1378 ho prodal bratřím Bohunkovi a Jslavovi ze Lhotky. Prvním historicky doloženým příslušníkem místního rodu byl Mikeš či Mikšík z Újezdce, jenž mohl být zároveň totožný stejnojmenným držitelem dvorce v sousedním Trocnově. Zemřel později na jaře 1381 a nárok na dědictví vznesl jeho bratr Jan z Ledce. Své lepší právo však zřejmě uplatnil Mikšův syn Přibík řečený Hrdlohož blízkým příbuzným mohl být královnin číšník Václav z Újezda kterým Přibík společně vystupuje v roce 1384. Po Přibíkově smrti jako vlastník újezdského dvora a dalšího příslušenství na podzim 1. přihlásil Oldřich z Rožmberka s odvoláním na kupní smlouvu, kterou kdysi uzavřel s Mikšem, a na jejímž základě už v roce 1385 složil hradu peníze. Samotný hrádek však předmětem smlouvy nebyl, zdá se, že ještě po nějakou dobu sloužil jako sídlo rytířského rodu. Jeho držite

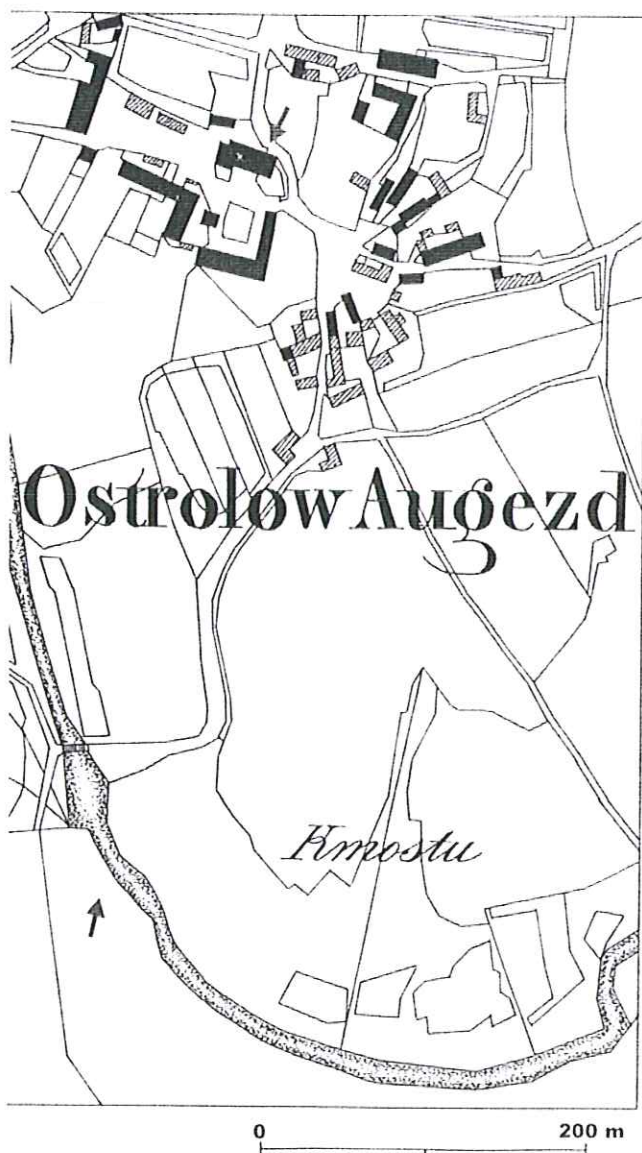
být Pešík řečený Plucek z Újezdce, zmiňovaný k roku 1391. V počích dvou desetiletích před husitskými válkami vstupují do prajana, Petr a Hynek Liškové z Újezda, užívající stejného erbovního ení jako rytíři Koňatové z nedaleké Olešnice. Jan Liška byl roku 1412 Petr a spolu s ním se připomíná jeho bratr Hynek. O Janovi Lišce z Újezda se dozvídáme ještě v roce 1417. Nelze s jistotou říci, že se Liškové psali právě podle Ostrolovského Újezda, zdá se to pravděpodobné. Totéž platí o jistém Petrovi z Újezda (1424) a Divi Újezda (1426), z nichž každý užíval jiné pečtní znamení, odlišné od Lišků.

Ještě k tomu, že zprávy o držitelích újezdského sídla se vytrácejí z dějin za husitských válek, lze důvodně předpokládat, že hrádek této době opuštěn. Okolnosti ovšem neznáme, a nevíme ani, jakým

způsobem připadlo zpustlé sídlo k blízkému statku Dvorce, s nímž pak sdílelo své držitele. Roku 1514 je v Újezdci připomínána pouze ves s mlýnem, o rok dříve prodal Oldřich ze Dvorce plat ze čtyř zdejších poddaných Dorotě z Hřebene. Když v roce 1534 Adam Rouzím ze Bzí prodával Dvorec Petrovi z Rožmberka, patřil k němu kromě jiného „Újezdec zámek zbořený“. Následujícím pánem Dvorce se stal Volf starší z Krajku, od roku 1550 potom Boubínští z Újezda a po nich Kořenští z Terešova.

Hrádek měl už počátkem 16. století podobu zříceniny a celé místo zarostlo lesem, pro nějž máme k roku 1761 doloženo označení „Starý zámek“. Po opuštění sídla se celý tento prostor stal zdrojem stavebního kamene, a to nejspíše pro vrchnostenské i poddanské stavby v okolí. Podle lidového podání, udržovaného ještě koncem 19. století, posloužil materiál ze zříceniny k výstavbě renesanční tvrze i přilehlého dvora s pivovarem ve vsi. Lze si to docela dobře představit, neboť se jednalo o zdroj poměrně blízký a dostupný. Kromě toho, že bylo pravděpodobně rozebíráno zdivo zaniklého hrádku, došlo také k otevření menších lomů na strmých bocích ostrožny. Tyto lomové jámy částečně porušily bývalé hradní jádro a zkreslily jeho obrys, zejména na jihovýchodní a severozápadní straně. Není vyloučeno, že rozebrání vyšších partií kamenných zdí paradoxně mohlo přispět k celkem dobré čitelnosti půdorysu – zabránilo se tak samovolnému rozvalení zděných konstrukcí a vzniku méně přehledných hromad sutí.

Středověký hrádek stával 0,5 kilometru jižně od vsi a jeho staveništem se stal úzký ostroh, spadající dosti příkrými svahy na východní straně k levému břehu říčky Stropnice a na západní k Čeřejovskému potoku. Poloha bývá nazývána „V zámku“ nebo „Na zámku“. Osmdesát metrů nad soutokem byl ostroh přetát příkopem úctyhodných rozměrů (šířka 23 metry, hloubka až 6 metrů), přes nějž vedl původní vstup do hrádku prostřednictvím dřevěného mostu s poslední částí padací. Další příkop se souběžným nízkým valem potom probíhá napříč přes pozvolně klesající opýš; je široký 13 m a hluboký dnes 2–2,5 m. Oba příkopy vymezují prostor vlastního jádra, jehož horní plošina má přibližně lichoběžný tvar o rozměrech 33 × 16–20 metrů. Povrch je pokryt sice výraznými, ale jako celek obtížně čitelnými reliéfními zbytky nadzemních konstrukcí; situaci zde ovšem nejspíše zkomplikovaly druhotné zásahy spojené s dobýváním kamene. Podle Františka Faktora se tu při kopání před rokem 1900 nacházely zbytky kamenného zdiva, pojeného maltou. Z terénních reliktů lze vysledovat, že nad velkým šijovým příkopem stála zřejmě věžovitá stavba, krytá snad ještě čelní hradební zdí – na vnitřní hraně příkopu lze sledovat jen velmi nevýraznou kamennou destrukci. Faktorova zpráva hovoří o zbytcích klenuté sklepní místnosti, ukryté pod povrchem. Za touto stavbou se rozprostíralo nevelké nádvoří a celý prostor uzavírala v zadní části budova paláce. V literatuře se někdy hovoří i o dvoupalácové dispozici sídla, což na základě dosavadního zkoumání nelze potvrdit. Jistě zajímavé výsledky by zde přinesl archeologický výzkum. Prozatím se povrchovým průzkumem, ve vývratech stromů apod., nepodařilo zís-

Újezd – mapa stabilního katastru (1827). Šipkami označena středověkého hrádku (dole) a mladšího zámku ve vsi.

Ostrolovský Újezd – pohled od jihozápadu do jižního šijového příkopu středověkého hrádku (2011).

t datovatelný archeologický materiál ani zjistit výraznější kulturní stvu; může to ovšem svědčit o krátké době existence hrádku.

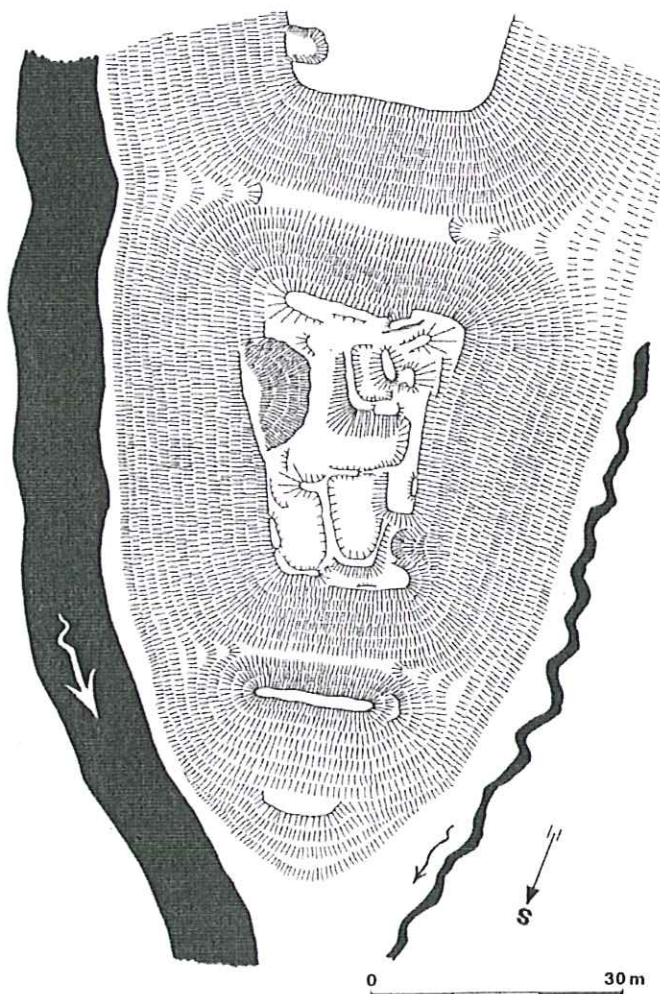
Nová tvrz (zámeček). Tvůrcem novověkého újezdeckého statku se stal Kryštof Kořenský z Terešova, který sídlil ve svém domě v Trhových Sviněch, ale během padesátých a šedesátých let 16. století postupně získal do držení nebo do „opatrování“ poddané Beneše Dubenského ve Větráku, Diviše Boubínského ve vsi Rankově, od borovanského probošta Kozky koupil krčmy v Rankově a Nesměni, ale patřila mu také část vsi Četejova, osada Jedovary a další majetek. V Kryštofových rukou se ke soustředilo poměrně rozsáhlé zboží. Touha vybudovat si uprostřed svých držav vlastní sídlo vzrostla pravděpodobně následkem roztržky, která došlo mezi Kořenským a svinenskou městskou správou počátkem desátých let, a která zřejmě trvale zkalila vzájemné vztahy. V říjnu 1570 si dal Kryštof Kořenský vložit do zemských desek majetek, koupený od Diviše Boubínského z Újezda za 9.500 kop míšeňských, totiž vesnice Větrák s pustou tvrzí, Třebeč, Lhotku, Újezdec, Jedovary a Rankov, mlýn u Tomšína a Podhradský pod Újezdcem a Václavovský mlýn u Jedovar. Na své nové sídlo si zvolil Újezdec, který se od této doby začal nazývat Ostrolovským, zřejmě jako připomínka Kryštofovy lovecké vášně. Kořenský však neobnovil původní středověkou tvrz, která by sice skýtala určitou ochranu, ale jednak se nacházela v ruinách a jednak svou stísněností nevyhovovala nárokům tehdejšího šlechtice na pohodlí a reprezentaci. Dal si postavit přímo ve vsi novou renesanční tvrz, s níž nepřímo souvisejí hospodářský dvůr a pivovar. Podle tradovaného státního podání měl být ke stavbě použit materiál ze zřícenin středověkého hrádku. Začátkem roku 1571 již Kryštof Kořenský z Terešova užíval se svým jménem také přídomek „na Vostrolovském Újezdcu“, a můžeme z toho předpokládat, že někdy v roce 1570 byla nová tvrz dokončena.

Roku 1577 zastihujeme Kryštofa Kořenského mezi účastníky pohřbu císaře Maxmiliána, v roce 1584 pořádal na újezdecké tvrzi veselí při svatbě

své dcery Alžběty. Zemřel nejspíše v letech 1586 nebo 1587, načež pozůstalý majetek drželi nějakou dobu jeho synové Václav, Vilém a Jiřík. Na Ostrolovském Újezdě tehdy probíhaly nějaké stavební práce – vypovídá o tom dopis Václava Kořenského z 28. října 1587, ve kterém žádal Budějovické o 30 čeberů vápna z městské vápenky. Zda Kořenští upotřebili tento materiál k přestavbě nebo rozšíření otcovské tvrze, bohužel nevíme.

Někdy kolem roku 1590 došlo k dělení dědictví mezi Kryštofovými syny, přičemž Ostrolovský Újezd získal Vilém Kořenský. Sídlil tady potom až do své smrti. Když zemřel, rozhodli komisaři zemského soudu prodat statek vdově Lidmily Kořenské z Vlčkovice, k čemuž došlo 15. srpna 1613. Ke tvrzi tehdy patřil dvůr, pivovar, dva mlýny a čtyři poddanské vesnice. Již na podzim 1614 koupil újezdecké zboží od Lidmily její druhý manžel Lukáš Kořenský z Terešova, účastník tureckých válek a pozdější člen zemského soudu. Za něho byl k Ostrolovskému Újezdu znovu připojen sousední dvorecký statek.

Po Lukášově smrti (1640) sídlil na Ostrolovském Újezdě jeho syn Václav František Kořenský, jenž zastával vysoké zemské úřady a byl také hejtmánem Bechyňského kraje. Úřední agendu vyřizoval při pobytech

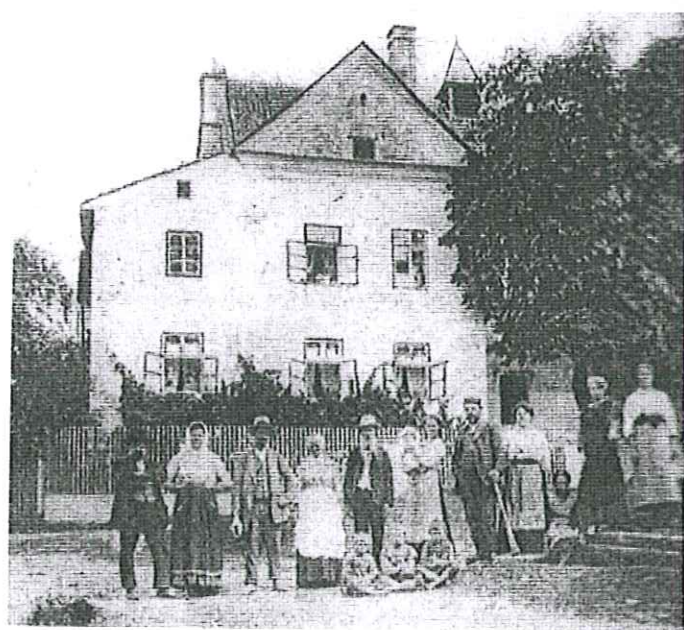
Ostrolovský Újezd – půdorys zbytků středověkého hrádku; zaměření a kresba autor, 2011.

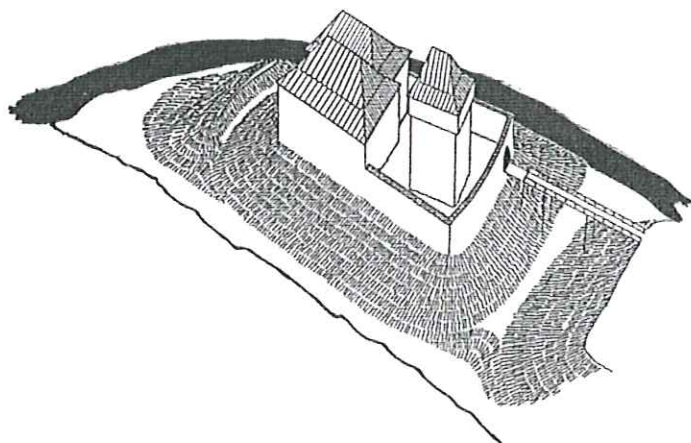
Ostrolovský Újezd – panoramatický pohled na ostrožnu středověkého hrádku od západu. Vpravo je vidět mohutný šíjový příkop, vlevo pak zadní příkop a násep na opyši (2011).

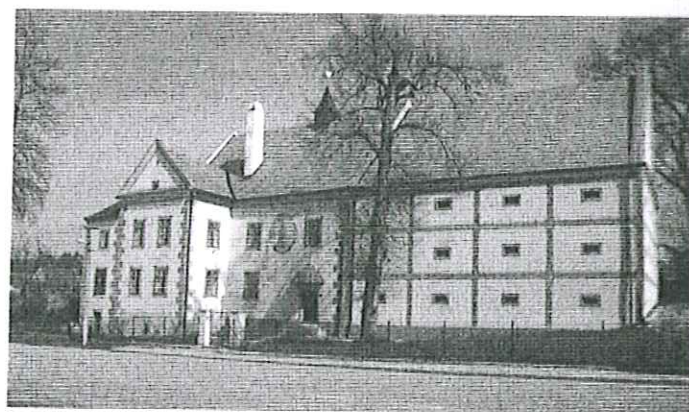
Ostrolovský Újezd – obdélný relikt v jihozápadní části vnitřní plochy jádra, snad pozůstatek věžovité stavby; pohled od severovýchodu (2011).

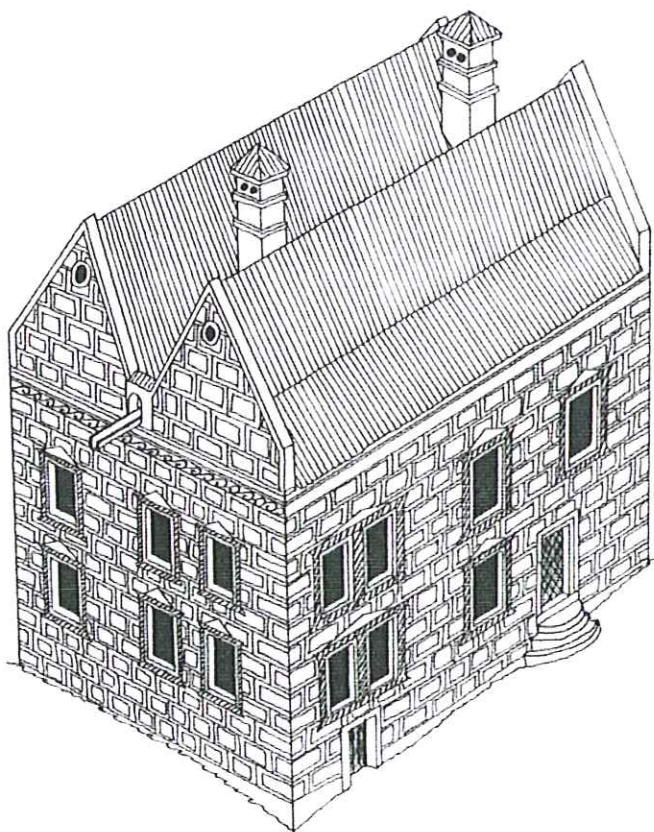
Ostrolovský Újezd – zámček na pohlednici z doby kolem roku 1910.

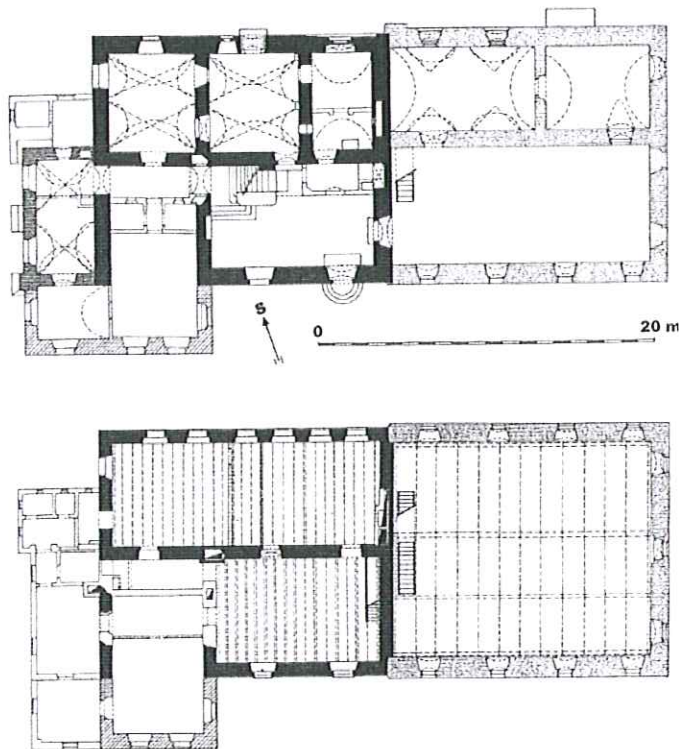
Ostrolovský Újezd – pokus o hmotovou rekonstrukci podoby středověkého hrádku, pohled od jihozápadu.

Ostrolovský Újezd – celkový pohled na zámček od jihovýchodu (2010).

Ostrolovský Újezd – rekonstrukce nejstarší podoby renesanční tvrze ve vsi po roce 1570, pohled od jihozápadu (podle F. Kápara, překresleno).

Ostrolovský Újezd – půdorys přízemí (nahore) a prvního patra zámce s vyznačením stavebního vývoje. Černě – zdivo renesanční tvrze kolem ro 1570; křížkovane – pozdější renesanční přístavba; šrafované – barokní přístavba; tečkované – sýpka z počátku 18. století (podle F. Kápara, překresleno).

na svém ostrolovskoujezdském záměčku, který se tak v sedmdesátých letech 17. století stal vlastně jakýmsi správním centrem Bechyňska. Roku 1676 císař povýšil Václava Františka Kořenského do panského stavu. S rostoucími nároky na reprezentaci zřejmě narůstalo také Václavovo zadlužení, mimo jiné u královského města Českých Budějovic. Václav František zesnul v dubnu 1681 a rozsáhlé dědictví, zahrnující čtyři jihočeské statky, spravoval nejprve starší syn Kryštof Vojtěch. Po dosažení zletilosti připadl Ostrolovský Újezd mladšímu Václavovu synu Janu Lukáši Antonínovi. Ten ještě v květnu 1689 získal církevní souhlas se sloužením mši ve své soukromé kapli v újezdském záměčku. Nejpozději začátkem devadesátých let 17. století však přesídlil na Písecko (Dolní Nerestce) a ostrolovskoujezdský statek prodal 21. května 1692 královskému městu Českým Budějovicím, zároveň se statkem Dvorcem, za 83.000 zlatých rýnských. K alodiálnímu újezdskému statku patřily tehdy dva dvory, pivovar, kovárna, dva mlýny, pět vesnic celých a pět částí s osmi krčmami.

Objekt někdejšího panského sídla sloužil potom jako sídlo správy statku a zejména byt správce. Roku 1711 došlo k přístavbě barokní sýpky. Od roku 1788 byla v patře zámecké budovy umístěna nově zřízená škola, která však nezabírala veškeré prostory. Do přízemí se nastěhoval

revírník. Podle inventáře z roku 1843 se v zámku nacházel byt správy s kanceláří, pokojem a ložnicí, dále čeledník, kuchyně, jeden pokoj pro příležitostné návštěvy vrchnosti (představitelů města), sýpka, skl. hospodářského nářadí (nacházely se v něm mj. váhy, háky pro zavěšení masa, měděný kotel na vodu, kašnička a různé náčiní a nábytek), vlas škola pak sestávala z jedné učebny a učitelského pokoje a komory. I ději docházelo k rozšiřování a adaptacím školních prostor, větší úpravy proběhly například v letech 1883–1888. Na podzim 1939 byli v záměčku přechodně ubytováni němečtí vojáci a v letech druhé světové války tu mimo jiné našla úkryt část budějovického městského archivu.

Školním účelům sloužil záměček až do roku 1968, kdy byla zdejší škola pro nedostatek žáků zrušena. Někdy tu ještě bydlel lesní správce, krátce zde měl svůj sklad Prior. Později prázdná budova chátrala a teprve na přelomu 21. století prošla zásluhou nových soukromých majitelů – Petra a Kamily Malinských z Prahy – celkovou rekonstrukcí, která vrátila někdejšímu panskému sídlu ztracený lesk.

Budova mladšího panského sídla, označovaného jako tvrz či zámek, stojí přímo uprostřed Ostrolovského Újezdu u silnice (čp. 1). Tvoří dominantu vsi, a to zejména při celkovém pohledu od jihu. Jejím jádrem je původní renesanční objekt, jehož hmotu dodnes vyznačuje střecha s

í úrovní hřebene a střešní zvoníčkou. Byl vystavěn pravděpodobně m roku 1570 Kryštofem Kořenským z Terešova, měl mírně obdélný orýs a dvě podlaží: v přízemí se nacházela vstupní síň, černá kuchyně lší tři místnosti, zatímco patro obsahovalo horní síň a čtveřici míst- í, obývaných rodinou šlechtického majitele. Budovu snad zakrýva- vojice souběžných sedlových střech se středním úžlabím a zděnými . Plochu vnějších stěn tvrže zdobilo sgrafitové kvádrování a stejnou nikou bylo provedeno i ozdobné rámování oken. Snad někdy kolem omu 16. a 17. století došlo na západní straně k připojení drobného ri- u s otevřenou terasou v patře – je otázkou, zda bychom tuto úpravu ili spojit se stavebními aktivitami Václava Kořenského (1587).

den z nejvýznamnějších držitelů Ostrolovskeho Újezda, Václav Fran- c Kořenský, dal v polovině sedmdesátých let 17. století provést pří- bu mohutnějšího rizalitu k západní straně jižního průčelí, který je ván letopočtem 1676 ve svém trojúhelném štítu. Kořenský tím do- určitého zvětšení vnitřní obytné plochy a patrně získal i prostor rístení domácí kaple, již byla později (1689) udělena licence ke slou- mší. Že nepřikročil ke stavbě okázalejší barokní rezidence, která épe vyjadřovala jeho společenské postavení, lze patrně vysvětlit enského nemalým zadlužením a také zaneprázdněním v úřadech.

oslední výraznou změnou, která téměř zdvojnásobila hmotu objek- yla výstavba dvoupatrové východní sýpky v roce 1711, provedená ákladem královského města Českých Budějovic; sýpka sloužila pře- ič k uskladnění kontribučního obilí, odváděného poddanými. Asi ejné době došlo k nahrazení původní dvojité střechy nad obytnou í novou střechou, jejíž krovová konstrukce se již rozepjala nad ce- šírkou budovy. Následující stavební úpravy souvisely s druhotným živáním někdejšího zámku k hospodářským, správním a školním ům a spočívaly zejména v proměnách vnitřní dispozice.

Lit: Beneš-Michálek-Zavřel 1999, s. 83; Braniš 1900b, s. 135; Dur- 1999a, s. 410–411; Durdík 2006, s. 481–482; Faktor 1898–1899; drich 1921, s. 197–198; Kápar 2003; Kolektiv 1938, s. 69; Kolek- '986, s. 149; Kolektiv 2000, s. 550; Kopiczková 1977, s. 110; Kovář '6c, s. 496; Kovář 2007a; Kovář 2008f, s. 103–104; Kovář 2009c; ár v tisku b; Kovář-Koblása 1998, s. 19; Petřík 1931; Pexa 1974, s. 44; Profous 1957, s. 433; Sedláček 1884, s. 283; Sedláček 2001, s. ůlovec 2005, s. 133–137.

Pašínovice

Středověké vladyské sídlo; 12 km J JV od Českých Budějovic

Pašínovice patří k místům, jejichž název užíval ve svém predikátu drobný htický rod, a kde pravděpodobně také tito vladyskové ve středověku ili. Jako první vstupuje do písemných pramenů v letech 1371–1411 ích z Pašínovic, roku 1380 Čeněk z Pašínovic. Soudě podle podob- o pečetiho znamení – mužské postavy – byli pašínovičtí vladyskové ze příbuzní s vladysky z blízkého Rankova a také z Klení. Nejpozději

v roce 1414 zemřel Oldřich z Pašínovic a také jeho syn Pešík, kteří zde měli poplužní dvůr a patřily jim také poddanské usedlosti v Lomci. Dě- dictví připadlo panovníkovi, který jej postoupil Jindřichu z Drahoa a Janovi z Erkeřic. Od nich pak tento statek vykoupil Verner z Pašínovic, snad totožný s Vernerem z Rankova. O dalších osudech rodu nevíme. Když v roce 1460 Beneš z Komaric daroval střížovskému kostelu jistý plat za spásu duše Oldřicha z Pašínovic, patřila již ves Pašínovice nej- spíše ke komarickému zboží.

Sídlem pašínovických vladysků ve 14. a 15. století byl patrně poplužní dvůr, jehož obytná část asi neměla charakter opevněné tvrže. Jeho přes- nou polohu v rámci vsi Pašínovic se zatím nepodařilo určit.

Lit: Beneš-Beránek 1974, č. 273; Friedrich 1941a, s. 452–453; Kli- mesch 1889, s. 24–25; Kopiczková 1977, s. 258; Profous 1951, s. 327; Sedláček 2001, s. 362; Schmidt-Picha 1908, s. 49 a 66; Výtahy z listin rozličných, s. 569.

Perný

Středověké vladyské sídlo; 10 km J od Českých Budějovic

Dvůr Perný býval ve 14. století zřejmě jedním ze sídel rozvětveného rodu doudlebských vladysků. Nepřímé svědectví o tom podává predi- kát Konráda z Perného, jenž roku 1360 daroval doudlebskému koste- lu plat v Perném. Pokud zde skutečně sídlil, mělo jeho sezení nejspíše přechodný charakter, protože v roce 1366 se již opět psal s predikátem z Doudleb. Ještě v letech 1371–1376 se připomíná Mikuláš z Perného, pravděpodobně totožný s Mikulášem z Řevňovic. Tuto část rodinného majetku – vsi Perný a Nedabyle – pak držel Jindřich z Doudleb, zemře- lý v roce 1409. Dalším majitelem Perného se stal vyšebrodský klášter, a to již před rokem 1416. Někdy před rokem 1470 prodal vyšebrodský klášter perenský dvůr nejvyššímu rožmberskému písaři Mikuláši z Pel- hřimova, jenž v roce 1470 přikoupil ještě dva příslušející rybníky. Dvůr Perný (později též Perenský) stával na místě nynější samoty Ovčín, 800 metrů jihovýchodně od dvora Plavnice u Kamenného Újezda. Případné středověké konstrukce dosud v areálu nebyly rozpoznány.

Lit: Beneš-Beránek 1974, č. 378 a 2353; Friedrich 1935, s. 286; Ka- huda 1996; Kopiczková 1977, s. 301–302; Pangerl 1865, s. 153 a 168; Profous 1951, s. 342; Sedláček 2001, s. 54; Schmidt 1889, s. 330.

Petrovice

Středověké vladyské sídlo; 10 km JZ od Třeboně

Osada Petrovice vznikla pravděpodobně při soustavné kolonizaci tre- boňského panství ve 13. nebo na počátku 14. století. Někdy kolem po- lovin 14. věku ji získal do svých rukou Přibík ze Slavkova, příslušník rozvětveného rodu Harachů původem z Českokrumlovska, a založil si tady vlastní sídlo. Mohlo se to snad stát nejpozději na jaře 1356, po smrti Viléma z Landštejna, kdy jeho synové kvůli značným dluhům rozprodá- vali části treboňského dominia. Na listině z 29. června 1356 vystupuje